

И ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА ДИРИГЕНТА ВЕСЕЛИН БАЙЧЕВ

Шостакович е рядък гост на концертния подиум у нас, даже и в София. Нека друг изследва причините за това. Но на **Веско Парашкев** трябва да благодарим за инициативата... и за изпълнението, за удоволствието! Аз, а мисля че и целокупната публика, просто му се радвахме: на зрелостта, на философията, на излъчваното благородство, на обичта му към тази музика, която за нас, както и за целия свят беше и е свята, защото през отминалия век на тотални противопоставяния идваше като вестител на живот от един лагер на злото. Веселин Парашкев постави своя виртуозитет в служба на мъдростта - това беше усещането ми, докато музиката на Шостакович препълваше пространството на концертната зала. Сигурно и масивният му "Гуарнери" със своя необикновен, едновременно блестящ и дълбок звук подкрепяше това усещане.

Но накрая проумях и още нещо - какво е нарушавало слушателския ми комфорт- младежкият, бих казал студентски облик на първия ни филхармоничен оркестър не беше съвсем "на ти" с музиката на Шостакович. Тя им стоеше някак си като чужда, макар и добре ушита дреха. Дали това не е резултат на "новия" дух, лъхащ от добре познатата ни 80-годишна Академия? И дали той вече не почва да застоява твърде много? Малко се свири съвременна музика. А дали пък Шостакович е още съвременник?

И симфонията... до болка познатата ни Пета, Девета - за по-сигурно "Из Новия свят" - на Дворжак. Познавам музиканти, които не останаха в залата, защото щели да им четат стари вестници. Признавам си, че и аз бях на косъм от това решение. И щях да сбъркам.

Хория Андрееску, когото слушах и миналата година, без да ме впечатли с нещо друго, освен с професионализма си, направи тази вечер **Чудото** от една "тривиална"(според "професионалистите") музика. Да оставим настрана факта, че **Успя** да накара филхармониците да си спомнят славните години на първи национален български оркестър, че духачите най-после дишаха като един (въпреки досадните, не малко на брой киксчета из корни и тромпети), че и последните пулти на щрайха свиреха в бясните темпа с цял лък - като първите... Хория Андрееску направи от тази симфонична музика театър, опера, поезия, живопис... Той - с лекота или с труд, не знам, но с убедителност постави популярната, приятно въодушевяваща музика в съвсем **друго измерение** - на философията и поезията, може би най-много в "Песента за погребението на Минехаха" - втората част, но и четвъртата. А защо не и останалите: блясък - задушевност, буря - плавност, сила - отмаляване, контрасти - изграждания, целият диригентско-музикантски "репертоар" беше в мисълта, в ръцете, в очите му вероятно, за да свири оркестърът толкова хубаво и убедително, както отдавна не съм го слушал.